

Tot festival d'estiu que vulga tenir un paper important entre tants festivals que per aquestes dades s'organitzen ha de plantejar-se dos objectius: primer, la recuperació del carrer, com a nou espai per a l'art i per al joc, contra l'ús habitual com a via de trasllat o de pas. Segon, la diversificació de l'oferta de possibilitats, de manera que sense deixar de satisfer els criteris majoritaris (que tenen un interès polític intrínsec), permeta d'incloure progressivament aquells que es consideren *a priori* minoritaris i elitistes per desconeixement o per ignorància.

I no és que la Fira de Juliol de València d'enguany, o millor dit, les Nits de València, aconseguen ja l'equilibri de propostes i l'adequació de tots els llocs idonis per al nou aprofitament d'una ciutat, mig abandonada pels inquilins originaris. Però sí que és cert que noves idees transformadores han partit de l'Ajuntament per tal d'evitar la repetició de plantejaments arcaics i exclusivament superestructurals.

A la ja habitual línia de programació de Vivers, que acontenta si més no els assidus del teatre televisiu,

Nits de València

Un intent de recuperació escènica de l'espai urbà

dels cantautors i de la patxanga, s'hi afegeixen uns escenaris inèdits, o poc aprofitats fins ara, com ara la plaça del Patriarca, el claustre de la Universitat, la plaça de la Mare de Déu, el mercat d'Abastos, el parc de Benicalap, la plaça del Dtor. Lorenzo de la Flor del Cabanyal. Sense entrar a fer una valoració de cadascun, m'agradaria tan sols referir-me a la programació de la plaça

del Patriarca que, al meu entendre, és de les més interessants.

La dansa-teatre i la música de jazz esdevenen els dos focus d'atracció d'aquestes nits renaixentistes a cau dels murs de la Universitat vella, l'església del Patriarca, i l'esguard luxuriós d'Alexandre VI. Del suggerent muntatge d'Ananda Arena sobre la Festa i els bous, passarem

a l'humor esbojarrat, caricaturesc de *Séance-Friction*, del grup francès La Mie de Pain, per a introduir-nos, ja ben passada la meitat del mes, a *Le ciel Est noir* d'Heura Dansa, i a la representació del moviment que Carles Santos deixant-se el piano a banda i amb un grup de ballarins/actors crea, a partir d'un sentit irònic i una sèrie d'elements visuals.

El jazz trobarà el zenit en la segona quinzena del mes, i poc podem dir que no ho diguen els noms: Dizzy Gillespie & Friends, Georges Adams i Don Pullen Quartet, i Ron Carter i Jim Hall. Una joia de programa per als entesos.

Finalment, recomanaria amb entusiasme l'actuació del grup català La Fura dels Baus, que tindrà lloc al Mercat d'Abastos el dia 15 de juliol, una nova via encetada dins l'escenificació teatral, que incorpora elements de la decadència postindustrial, barrejats amb agressions de tota mena.

Feti i fet, els espais urbans que es recuperen no són ni de bon tros tots els possibles que hi ha en la ciutat, però, si aquesta experiència és un inici amb continuïtat, de segur que en els propers festivals això serà una tendència consolidada.

**COCTELS,
CAFÉS
MEDITERRANIS**

CAFÉ MAN

BLANQUERNA

CAFÉ MAN
MAN EL CANDELA

